

Esy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja cze
Sswójbnj statot,
A twój kwjatoł
Eradny je.

Sa staw spróznj
Napoł móznj
Lubosć ma;
Bóh pał śwěrnj
Pšes spał měrnj
Čerstwosć da.

Nječ ty spěwa,č,
Sswěrnje džělasč
Wšědnje dnj;
Džeń pał kwjaty,
Duschi daty,
Wotpoczi ty.

S njebeš mana
Nječ czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziczerńi w Budušcinje a je tam ja schmórtlětnu pšedpłatn 40 np. dostacž.

20. njedzela po kwj. Trojizy.

Jap. st. 21, 8.—14.

Kraŕny kónz teje epistole: „Da wola teho Anjesa so stań!“ Ach, so by to tež poslednje słowo bylo pšchi našich starosćach, pšchi wšěm našim skorženju a sduchowanjju. Kaž plakaze džěcžo w kolebzy woczichnje, hdž macž jo na ruzy wosnje a do spanja spěwa, kaž Jesuŕ w Gethsemane je srudny hač do kmjercze, ale budže i měrom a se kылnošču wuhotowany, jako kwoju wolu do Anjesoweje wole polozi, tak tež my to nashonimj, hdž se wšchěch starosćow a bolosćow wuczeł pytamj w rukomaj kwěrneho Wótza, potom móžemy i frutym doměrjenjom prajicž: „Wón je tón Anjes, wón nječ czińi, schtož so jemu spodoba. Da wola teho Anjesa so stań!“

Derje temu domej, hdžez we wjekele a srudobje Anjesowu dobru a hnadnu wolu pšnaja a praja: „Da wola teho Anjesa so stań!“ Derje temu cžłowjetej, kiz do najcžemnišcheho pšchichoda i móčkom wěry wjekele hlada: „Da wola teho Anjesa so stań!“ Derje wutrobje, kotraž njewotstupi krocželki wot kwojeho doměrjenja k Bohu a so teho džerzi: „Tym, kiz Boha lubuja, dyrbja wšchitke wězy k lěpschemu kłuzicž. Da wola teho Anjesa so stań!“

Da wola teho Anjesa so stań!

Tole hekło je:

1. Kšesćizijanskeho doma najrjeńšcha pšcha;
2. Čžemneho pšchichoda jakne kwětko;
3. Słabeje wutrobje kылna móž.

1. Scht. 8—9. Kał radny našch Anjes a Sbožnit

wosta w domje w Bethaniji, hdžez Martha a Marja so prózowaschtej jemu kłuzicž, jeho wotšewicž po prózach a wón jich nakyczi i kłěbom žiwjenja! Tak běsche Pawolej tež wokoło wutrobny, hdž móžesche po dołhim pucžowanju i wjele strachotami mjes kwěrnymi duschemi w domje ewangelisty Filippa, kiz je posdžišcho komornika i Muristeje kšchizil, pšchewnacž. Kał rjenje běsche tam! To běsche cžač přenjeje lubosće, hdžez so wohen wěry hišcže horzy na woltarju palešche, hdžez wobras Sbožnika hišcže žiwj pšchod woczomaj steješche. To běchu hišcže kwjate duchowne dary: i jasytami rěcjecž a wěschecizč. Teho doma najrjeńšcha pšcha běsche: „Da wola teho Anjesa so stań!“

Wot teho doma pohladamy na kšesćizijanske domy našcheho cžača. To widžišch dom, hdžez drje hromadže bydla, jědža a pija, hromadže džělaja, ale hromadže nje-džerža w lubosći. Tam dom, hdžez žona plaka na kuro-weho muža a muž na sly žoniny jasył a wonaj staj w njejednosći žiwaj. Sa nich njeplaczi Anjesowa wola w mandželstwie. Pjenjesy abo cželne lóschty ku jich hromadu wjedle, ale niz Anjesowa wola. A kał potom i woczehnjemom džěczi? Kěka: Da wola teho Anjesa abo teho džěscža wola so stań! Skutkuje kwjaty Duch sobu pšchi woczehnjemom džěczi, duch lubosće a bohabojoščez abo duch njejednosće a njelubosćiwosće? Je něschto rjeńšche na kwěcze, hač kwojba, hdžez ku staršchi a džěczi w bojošči teho Anjesa sčedoczeni, hdžez jene druhe pyta sobu do njebeš pšchijnescž, hdžez njeje hole kłowo, hdžez so spěwa: Tvoja wola so stań w njebešach kaž tež na sem!

2. Czëmneho pschichoda jasne śwëtło.

Scht. 10—11. Czëmny pschichod wëschczi Agabus japoschtolaj, hdyž jeho paß wsja a swjasa jeho ruzn a nosy a praji: Teho muža, kotrehož tón paß je, budža Židža w Jerusaleme tak swjasać a podać do rukow pohanow. Kelto czwilow a domachpntanjow, knadno kurowa smjercz na njeho czakaju! Druhi by so wschón wustrózał, ale Pawoł, kiž pisze: „Chrystus je moje žiwjenje a wumrjecze moje dobycze“, steji na słowje: „Ta wola teho Knjesa so stań!“ a rjeknje: „Ja bym hotowy, so bych wumrjel teho mjena dla teho Knjesa Jesusa.“ Mjeno Jesusowe śwęczecheske so jemu i czëmneho pschichoda!

O my srudne dusche, kiž polne staroscjom do pschichoda hladacze, pschichod drje je czëmny, ale njestej derje inate mjeno i bljshczatymi pißmami wysche nascheho pschichoda pißane, mjeno, kiž niczo druhe hacz sbože a sbóžnosć pschichowjeda, mjeno Jesus? Hdyž spody wažneho pißma mjeno wyßokého muža steji, my na płacziwosczi njedwëlujecze, to wam wëstosć dowërjenja dawa. Njestej w knihach nascheje sandženoscze a tež pschichoda na kóždym łopjenju mjeno Jesus, i jeho krowu pißane? Njerukuje wam mjeno sa to, so kóždy dzień, haj zny wasch czëmny pschichod, žohnowanje, sbože a sbóžnosć pschinjeße, hdyž pod pschicrncjom teho mjena wuczel pytaće a scze hotowi w tym mjenje živi bycz, czetpicz a wumrjecz? Duž w jeho mjenje stroschnje a bjes bojosće do czëmneho pschichoda hladamy. Jesus Chrystus wczera a dženka a tón samy, kiž wón był je, do wscheje wëcznosće. Ta wola teho Knjesa so stań dženka a pschezo!

3. Szłabeje wutrobny bylina móz.

Scht. 12—14. Woni su jemu wutrobu wobczëžili i płakanjom a tyszcnjom. Teho wutroba tež wotomil woßlabny. Czeho dla hižo wumrjecz? njeje lepje, hißcze žiwny wostacz a w žohnowanju skutkowacz? njeje to njerosomne, njepscheczëlam do rukow bëžecz? Ale hlóß w nim wótsje praji: „Bóh to chze! Tón Knjes wola tebe do Jerusalema!“ „Ta wola teho Knjesa so stań!“ To jemu móz da.

A kak my? My hake na rëczenje naschich pscheczëlow njeczakamy, my so sami wot sebie kschiza bojimy, mamy słabu wutrobu, so myßl naß hižo nastroža, Bóh mohł něschto czeže wot naß žadacz. A hdyž tu potom je, tón lubny kschiz, hdyž je Knjesowa wola, nawuczënych hrëchow so wostajicz, něschto nam lube wot wutrobny dacz, śwëta hidjenje snjescz — schto wot naß praji potom se bylnej mozu a i wjeßelej wutrobu: „Ta wola teho Knjesa so stań!“ My bychmy najradšo kschiz wotschabli a dokelž so to njehodži, wutroba so łama w słabosci. Këka to: kschesczijan bycz, sa Jesusom hicz, kschiz sa nim njescz? O wërmny wschitkim w schuli kschiza wopokasanyh kschesczijanam, kóždy wusnaje: mojeho doma najrjenšcha pycha, mojeho pschichoda jasne śwëtło, mojeje wutrobny bylina móz je a wostanje heßlo: Ta wola teho Knjesa so stań! Samjen.

Pak w njewërje, pak w pschiwërje.

Sap. sf. 17, 22.

„Sa widžu, so my we wschëch wëzach jara pschibójszy scze.“ Kak móže so to wschelakim prajicz! Něschto wschaf dyrbi człowjek wëricz. Ale hdyž wón do Boha njewëri, tam rosće pschiwëra. Do Mójšafa a profetow bohaty muž njewëri, ale hdyž

by Lazarus kaž scherjenje so pokasał, dha bychy jeho bratsja do njeho wëri. Voltaire, kiž Boha a jeho słowo hanjesche, so pschezo srudny dom wróczecheske, kaž husto bë rapaki i lëwizy wonkach wuhladał. — Wójmoda Philipp Orleanski bësche w franzowskej revoluziji pomhal lubeho Boha wotšadzić a bësche jich wjele smjerczi pschepodał. Sako pak naposledku sam do jastwa pschindže a smjercze so strachowasche, da i kšojewoje šadžby kšojej stšifnej wutrobje wëschczič, hacz budže pusczëny abo wotšudžëny. — Kak wjele hinak śwëczi so snamjo hrabje Wilhelma Šepenskeho! Sako chzysche jemu jedyn wëschczëť smjertny dzień sjewicz, wotpokasa wón teho człowjeka i tym słowom w psalmje 31, 16: „Mój czaß steji w twojej ruzn, mój Božo!“ S. 3.

Rozžohnowanje.

(Spitta.)

Sap. sf. 21, 13.

Ach, stajcze płaczej mëru,
Mi duschu njetyshcze,
We Knjesu wschaf psches wëru
Smy stajnje w hromadze.
Tón swjast, kiž dusche swježe,
Tu niczo njedžëli;
Hdyž tebe mamy, Knježe,
Smy njerosdžëlomni.

Drje samdamy šej ruzn,
Kaz bychmy równo schli,
A wostanjemy dužy
Wschaf w šwjatej blißkosczi.
My pohladamy na so,
Kaz był ras poßleni,
A wostanjemy sašo
Wschaf w Knjesu šjednani.

My jow, — a ty saß' druhdže,
Ty džësch — my wostachmy,
A tola stawy wschudže
Na jënym czële šmy.
Schcze juntróc žohnujemy
So kaž na rospuczu, —
A tola wschitzy džëmy
Pucz jedyn i žiwjenju.

Schto dha so rudžicz chzemy
A bylly wuronicz?
Wschaf Knjesa wusnajemy,
S nim chzemy wschitzy hicz.
Wón wschitlich jenaf hlada,
A jenaf wjedže naß:
Na jënym puczu žada
Naß wjescz na sbóžny kwaß.

Duž dha so rozžohnujmy
Këtk i duschu stroschniwej
A i nowa wobtwjerdžujmy
Sslub i cžesczi Knjesowej.
Hdyž šej joh' wustwolimy
Sa kraßne bohatswo,
Dha niczo njeshubimy,
Hdyž mamy džëlicz so.

Troscht w horju.

W czichim wobhdlenju pobožneho ratarja ras šla natyrowaza khorosć furowjesche, jeho s mandželstej a se schyrimi džęcźimi na khorokožo cziŕnywšchi. Dwě džęcźi furowej khorosći podlejeschtej: jeho najstarschi syn a jena holczka, kotraž bęšche maczerina podpjera. Pšchi tym bę šo pólne džęło satombżilo a pošlenja wulutowana hrimna pšchetrejebala.

Tola skónčnje ratař wotfhoru a šebi pšchedewsa, přeni křóć na šwoju rolu dóńć, kotruž tať dolho widžal njebęšche.

Tako chžysche nětko se šwojeje žonu na polo wuńć, hlej, dha šo njewjedro pošbęže, a jara šo blystasche a hrimasche, a šylny deshcć padže. Duž wonaj cžakaschtaj, doniž njewjedro nimo njebę.

Šo woczichnjenju hrimanja a šastacžu deshcćžowanja rjekny ratař: „Njech dha nětko džęmoj! Šólna wón budže cžim lubojnišča po tať dolhej kuchocže.“

A jako nětko na polo dóńdžęschtaj, hdžež bęšche rož hižo kłofy dobyła, jimaj pólna wón czerstwje a lubojnje napschecžiwu stupašche, a daloko na módrnym njebju wišachu rostorchane mróćęle, s kotrychž hišcće blyski šapachu, a šesady cžęmneho mróćna šo w dolhich šmuhach šlónčnje pruhi blyšcžujzju k šemi dele žolmjačhu. Młode kłofy a štwjelza, wot paczerkoiťnyh křępkow pocžežene, pať šwoje hłojcži pošhilowachu, a trawa bęšche s noweje młódnoscžu šdrasčęna.

Duž šapšchija ratař ruku šwojeje mandželsteje a pohlada k njebju do blyšcćęzeho mróćna a jašneje šwětliny, a džęšche: „Ach, šnježe, tež namaj šy ty njewjedro pošłal — o daj, šo šmój tež kaž tónle žitny šahon. Mój kłodžachmoj a plakachmoj; ach, daj namaj tež drohe šymjo roššywacž, šo mohłoj potom s wješelosczu pšchińć a šwoje šnopy nošęć!“ — Tať modlesche šo ratař, jeho mandželsta pať plakasche a džęšche: „Šamjń! Tať budž!“ A wobaj šo troschtowanaj domoj wróćęschtaj.

M a r j a.

(Wjęšna štawisna.)

(Šotracžowanje.)

Šo něčžim dóńdže cžak, šo holžny pocžachu na pšchaju kłodžicž, tehdom pšchińdžęchu hišcće husečęšcho s hólzami w hromadu. Marja šo wot tamneho wječora šem wot nich žyle šdalena džęřęšche, a njebu tež nucžęna, do tejele bješady pšchińć, pšchetož štoro wščem bę czerń we wóćžu.

Alle tež doma šo Marja derje njemęšęšche. Šilžbjeta, wot Šanže a šhryšche našcęžuwana, cžimęšche jej k lubu, hdžež jenož móžęšche; tola Marja šo s tym potroschtowa, šo je wuj s jeje wobkhadženjom s džęcźimi špokojom. Šaj, pola Džętmarija bę njemało derje napižana, — a ludžo hižom šheptachu: Šilžicžka chžyla šo jenož na kęžbu bracž, wona mohła lohko Marju hišcće k pšchirodnej maczeri dostacž, s cžimž by šo wšcho wobrocžilo. Šchož Bętnarijowa k temu myšlesche, bę njęšate, a jako šo Šandrij, kiž męšęšche wulki lóšcht, wo tej węžy ręcžęć, pola šwojeje maczerje wobhonjowasche, dha wona wo tym ničžo wjedžęć njęchasche. Zeje šwalowa je lędom šymna a jeje bratr šwętej tajku šekliju njęda, a dyrbjale tajke ręcže hišcće dlęje šlyšcęć być, dha Marja na męšę pręcž pocžęhnje. Prawje bę, šo Džętmar po žoninej šmjercži tať hušto wjazhy do korečmy njękłodžęšche kaž prjedy, ale to tež ničžo džimne njebę: jeho šotra jeho hušto došcž napominasche, tať ma nětk ša šwoje wbohe šyrotki žimy być a je wopuschcžicž njęšmę, a jeho wutroba bę wot žonineje šmjercže hnuta došcž, tole wobkęžbowacž.

Bę Marja šama, dha džęšche s koleštom k Bętnarij cžęcže a ta dobu to holcžo tať lubo, šo šebi wumyšli: hdyž šo Šandrij

woženi, dha wošmu to holcžo k šebi na wumjęńt a k jeje wulkej radošči bę muž w tym s njeje žyle pšches jęne.

Šedyn wječor pšchińdže šama wot cžęty. Bę to runje w tym cžaku, hdyž tež młody lud róšno džęšche, a našdala hižom šlyšęšche, tať jej napschecžiwu džęchu. Zej bu trochu hroša, wošębje pšches šhryšchu, kiž bę hruby, džimi pachol a kiž ju hidžęšche hišcće wošębitnyh pšchicžinow dla. „Šenož šhrobleje wutroby“, rjekny k šebi šamej, „s wutrobitoscžu šo najlępje pšches šwět pšchińdže“, a tať džęšche w dobrnym troschcže dale.

Pšchi wulkej šcęcžęžny pšches blóćany pucž poštaji koleško, šo by towaršchow prjedy pšchepušcžila. Bęšche jašny męšacž, šo bę kóždy pošnacž. Šena wot tyh młodyh holžow pšchi njeje pošasta, wona bę šo hižom dys a dys s Marju widžala a špodobanje nad njeje namakala.

„Tať šama?“ šo ju pšchecžęlniwje woprašča.

„Šaj, to šym“, šnapschecžiwu Marja, „pšchińdž jenož nję druhdy wopytać, ja šym prawje rad w bješadže.“

„Ša węšcže w bližšchim cžaku pšchińdu“, prajęšche ta holža jašo, „to budžęšch widžęć.“

Wójtez Michal, kiž hnydom ša njeje pšchińdže, bę te šłowa šaklyšchal a rjekny: „Šsmęm ja tež pšchińć?“

„D węšcže, komuž je moje towarštwo lube, je rad powitany“, šnapschecžiwu wona.

Šandrij, kiž tež bliže štupi, to widžęšche a šlyšęšche, a njebę jemu tať prawje. Šižo dawno bę pytnyl, šo męšęšche Michal kęžblive wóćžo na Marju. Tale žęńtwa by šo derje hodžila: Michal bę šahrodnik, męšęšche jenož hišcće štaru macž pšchi šebi; wón budžišche tež s cžęžka bohatschu holžu hacž Marju dostať, ale Šandrij męńšęšche, jeho to hnęwa, šo je rošomny cžłowjek na šwęcže, kiž šo k Marji džęři. Tať džęšche šwój pucž a Marja chžysche na drugi bok; nětk halle pytny, šo bę bješada tam šo rošdžęšila, a pšchi mašę cžrijóđžicžny, kiž na tamnym boku wošta, wuhlada tež Šilžbjetu a wobeje Mašuliz. Tať bę, šhryšča chžysche jej něšchto k lubu šęžinicž, wón štupi pšchęd wulkej šcęcžęku a praji šchibašny: „Šow šteju ja a ty džęšch tam.“ Pšchi tym pošasa pódla na blóto.

„D ja mam šhwile“, prajęšche Marja męńje. „A ja teho runja“, šašmja šo šhryšča.

Šilžbjeta a Šanža šo wušmęwaschtej a dwaj žyle młodaj hólzaj, kiž męšęšchtaj wšchitko ša žort, šmęšęšchtaj šo tež.

Marja šebi pšchemyšli. „Ša toho pšchińdže wšcha hańba, hdyž dyrbjju ja pšches blóto?“ prajęšche hišcće junkróć męńje. „Wo hańbje tu žana ręcž njęje“, šmęšęšche šo šhryšča, „jęnicžny wo blóćę, a to węšcže na tebe pšchińdže.“

Michal a Šandrij bušchtaj pšches to rošřęčžowanje našpjęt wabjenaj, a Šandrij, jako najšpęšchmišchi, štejęšche pornjo Marje, jako chžysche runje pšches blóto. „Šłupohólčęze šchufi šo wo wšhy njęcžęřpja!“ šawola nahle: „Tať šlę s nami tola hišcće njęštej, — hańbuj šo, šhryšča!“ Ša to wša Marijne koleško a pšchęnjęšę je hacž na dobru pucž a wotęńdže, džal abo wotmolwjenje njęwocžakujjo. — Wójtez Michal hišcće na šhryšchu pošwari, tón pať žylu węž ša žort wudawasche, a męńšęšche, ta lęšna křęžna ma wutrobitnyh ręcžęřjow.

Wot teho cžaka bu šhryšča Marji pšchęzo njępšchecžęlniwjšchi, wona pať šo njęda šatrašcicž, haj se šwojim jašnym wóćžtom na njęho tať křucže pohlada, hdžež jej do pucža pšchińdže, šo šo wón naboja a pomyšli: „Pšchęd tej dyrbišch šo na kęžbu bracž.“ Šaj, jara męšęšche šo na kęžbu bracž, pšchetož wona bę dawno jeho wotpohladanje pšchewidžala, a wjedžišche prawje derje, šo ša Šilžbjetu kłodžęšche; wón derje myšlesche, teje pjenjęšy mohle jeho pšchędóžženemu kublešchtu wupomhacž.

Godny běchu nimo a jedyn džen po druhim bě czišche wotejšol, wješ bě hluboko se kněhom sawěta a njebě šo hewaf nicžo wošebite podalo. Ale kaž hluboko tež sawěta ležesche a kaž czišcho šo we wschěch domach šdafsche, we wutrobach bě njeměrne hibanje a wošebje bě mjes mladym ludom špodžiwne hromaduběhanje. Běšche jenu njeđzeliu kónz wulkeho rózka, běšche tak šyma, a tołsta kurjawa šadžewasche ša žyly džen rošjašnjenje. Marja bě šašo š konfirmowanymi holzami psched woltarjom byla a wyšche njeje hišcže dvě wjetschej holzy, kiž běšchtej šo psches Marijnu wutrobitošcž tež škroblikej a na žadyn šměch njekeđžbowaschej. Njebě pak tež wjazny tak šlě; Marja stejesche w nahladnošczi, šchtož wošebje Šhryšchu psche wschu měru njersasche. Na tón džen bě wón ša nju něšchto wumyšlił: wón bě škónčnje došahnył, šo šo tež š Hilžbjecze njeđzelska bješada šendže, hacž runje běšche šo Marja teho dawno wobarała. Hacž tež woteńdže? O ně, wona budže šo pasčž, wona š měrom wostanje a myšli: š woteńdženju je pschezo hišcže cžaša došcž, hdyž widžišch, tak šahadžeja. W czišchim mějesche nadžiju, dženša dyrbjesche ras š rošrišanju pschińcž a cžrijóđžicžka jej derje šmyšlenych šo wotđželicž a niz najmjeńšcha wostacž.

Marja bě mjeńšche džeczi do loža pschinješla, wjetsche běchu š hwojim towašcham wuschle; tež bě Džetmar hižom do forczmy, pschetož štaršchi šu wschaf blašnja, šo runje lohkošmyšlenej mladžinje polo rumuja, šo mohla bjesšadžewnje šwoju dživju hru cžericž. Marja docžafanja-polna šedžesche, cžaš bě blisťo, šo dyrbjachu cži hošcžo pschińcž. Džiwno tola je, šchto Hilžicžka něť hišcže pola Mašuliz cžini; šchto tež mohli tam š wuradžowanju mēcž? Pschi tym pohlada hišcže juntrócž do cžmoweje komory ša mólčžkimi; wschitko bě czišcho, wona dale štupi a stejesche šamyšlena pschi zunje špižych. Duž šašlyšcha na pucžu šchepťanje, mjelcžo powocžini komorne wofno, bórny pomyšli na Hilžicžku a Šhryšchu. Běšche tołsta cžma, ale — pošna hlošaj, haj wonaj běšchtaj, a běšchtaj do luboščiwych rēczow ponurjenaj. Šhryšcha rēczesche wo šwojim pschitšilenju a wo šwojim wulkim šahorjenju je šłowami, wyšoko šo pošbēhorawazny; to dyrbjesche lubošnje klicžecž a klicžesche tola tak hlupje, a jenož dobrocžiwu wowza kaž Hilžbjeta móžesche temu wēricž.

Luboščiwym šłowam šlědowasche hišcže wótre napominanje: „A dženš wjeczor“, prajesche wón, „cžinišch, kaž šym cži prajił. Pschecžiwu Šandrijej šy kaž pschezo, — jako wuchacž“, šmējo pschistaji; hlupy liba dyrbi jo halle pytnycž, hdyž je cžaš. A na to žonisťo šo mi ani njewohladašch, my budžemy cžinicž, jako by wo jstwy njebyła; wschaf ju nichtón njeđzerži, a sechze-li Michal šo po nej horjebračž, dha njech šo š nej šhubi.“

Marja něť bješwólne pschi wofnje šaschrótowa, Hilžicžka wscha naštróžana postocži a wopuschcži šwojeho šawjednika. Šdyž do jstwy štupi, bě jej Marja š šhribjetom pschiwobrocžena, wona bě hišcže žyle šawjercžana wo tym, šchtož bě šlyšchala, a pschepołożowasche, šchto dyrbjesche cžinicž. Ale žyle šaprēcž to žyly wjeczor njemóžesche, wona šo wobrocži a pohlada na Hilžbjetu, tu šatraschne naštróženje šapopadže, jako jej na wutrobu padny, Marja je šnadž pošluchala.

Marja ju dolho w njewēstoczi njewostaji, džesche š nej, šapschija jeje wobej ruzny a prajesche šprawnje: „Ša šym wschitko šlyšchala, wboha Hilžicžka! Šchto cže š Twojeho škaženja wumóže?“

„Njepraj tola jenož nicžo, njepraj tola jenož nicžo“, pľafajche Hilžbjeta.

W tym šo dworowe wrota wocžinichu, a wobej holzy mějeschtej na došcž cžinicž, šnutsčowny njemēr šastajicž. Tola tak žyle šo jimaj njeradži, šjawnje bě widžecž, šo bě Hilžicžka pľafala, a šo tež Marja š próžu něšajke hibanje we wutrobje potľbcžow-

wasche. Róždy šebi tu wēž tak wukladowasche: Marja je šwarila, šo je Hilžicžka šebi bješadu pscheprošyla, a šami šepšchi buchju na Marju njersacži, pschetož woni mēnjachu: Marja dyrbjala šo w jich towaštwje derje šacžuwacž, a Šandrij, kiž šo hižom něšotry cžaš šnutsčownje hnuty cžujesche, wošebje pschistojny byčž, šo by Marja psched nim hrosu doštala, haj kiž šo narēcža, šo ma wona hižo hrosu, bu psches šwoje wobkedžbowanje jara njersazy a prajesche pschi šebi: něť pak na nju wjazny pohladacž njechasch.

Marja da wschitkim pschecželniwje ruku: „Ša ludafowa!“ myšlesche kóždy.

„Dženša dolho pschi pschedšłowje stejo njewostanjemy“, praji Šandrij, „ale šapocžnjemy hnydom hracž.“

„Šušob horka, šušob delka“, praji Šhryšcha. „Šo dženš niz“, šnapschecžiwu Hilžbjeta pomjellnje. „Čžeho dla dha niz?“ šawola Šhryšcha nahle. Wón tež mějesche ša to, Hilžicžka je šo wot Marje šeschericž dała.

Wschitny š jeho boka šapocžachu něť ša hru rēczecž, Šandrij bě něť na jeho boku, hacž runje něšotry cžaš mjes wobēmaj potajna napschecžiwnošcž knježesche, haj šam Michal da šo nawabicž wot potajneho hnēwa pschecžiwu Marji, kiž běšche horda a naduwaza a jim niz próščka dobreho njedowēriesche. Šenož Marijne pschecželnizy wostachu pschi nej, wone šhdyňchu šo š Marju na cžiche měštacžko pola šhachlow a prajachu: „Šdyž druge hry na rjad pschińdu, tehdom budžemy šobu hracž.“ Šhryšcha cžujesche šo prawje w šwojim žiwjelu, wón drje šapschijecž njemóžesche, šchto bě Michala a Šandrija hnuło, na jeho bok štupicž, ale wón wyškasche a šahadžowasche a jeho žyle waschne bě džiwische hacž hdy hewaf.

Marja bě jara šrudna, šo bě šo tak mylił; wona myšlesche, šo ma hižo wjele wjazny wliwa na mladý lud; tola temu tak njebě. Š małym wumēnjenjom běchu wschitny jenaf džiwu, a Šandrij, kiž běšche hižo něšotre cžašny tak rošomny a dušchny, pošafa šo dženša šaš žyle hinať. Na jene dobo Marja poštany, wona šebi njemóžesche pomhacž, štupi š nim a prajesche: „Temu šo tola wjazny pschihladowacž njemóže, kaž Wš šwjatu njeđzeliu wnjecžesčicž.“

„Šy wschaf tu byčž njetrjebasch“, šapadny jej Šandrij do rēczy: „dži tola š mojej macžeri, tam móžetej w hromadže špēwacž.“

(Pschichodnje dale.)

Wschelake š bliska a š daloka.

— Njes kandidat Wicžezł š Pschischez je pruhowanie wólbošmanosčze psched konsistorštwom w Draždžanach šhwalobnje wobštal a w bližšchim cžašu psches knjesa žyrkwinskeho radžicžela Meiera duchownu šwjecžišnu doštanje a šo jako duchowny we Šupoji šapokaže.

— Šónz teho měžaza wuda šo š nowa našcha šerbšta protyka „Pschedženaf“ na lēto 1904. Wona je jara rjenje špižana a š rjanymi wobrasami wuhotowana. Našchi Šerbja njech šebi ju w prawym cžašu wobštaraja, a je wona doštacž w Šsmolerjež knihicžisčezerni, kaž tež we wschitkich pschedawatnjach Šerb. Nowin.

K rozpominanju.

Křiwdy, tebi činjene, piš do pēska; dobrōty, ēi wopokazane, zarywaj do marmora.

* * *

Wobhladuj svoje kubľa jako požčonku z ruki Najwyššeho, jako srēdk, sebje a druhich dokonjenišich a zbožownišich činič.

Šlucžit ša šacžansťo-šerbške pišmo: z = š, s = š, š = šch, e = ž, ē = cž, ē = cž, ř = šch (po p a k), š, šj, šch (po t): zub, syn, šat, cworn, čerń, črij, pľah, křud, tři, třo, třasč.